

๑

The Fool เทพแห่งความสำราญ

การเริ่มต้น การผจญภัย
เผชิญโชคโดยไร้กังวล
ตัวตลก คนโง่เขลา
หรือเจ้าสำราญ

เหลียวซ้าย แลขวา พ้นจากห้องน้ำหญิงมาแล้วพบว่าในระยะร้อย เมตรสู่ประตูรั้วโรงเรียนมีเพื่อนในกลุ่มชุมนุมอยู่ เด็กสาวในชุดนักเรียน มัธยมปลายจึงตัดสินใจวิ่งพุ่งไปเหมือนไม่เห็นใครทั้งสิ้น

ความตั้งใจสะดุดเพราะข้อมือถูกคว้า 'น้องก็!'

คนถูกเรียกหยุดเท้า แอกติงใหญ่คล้ายจะล้มหน้าคว่ำ ต่อเมื่อไม่มี เพื่อนรายไหนทำท่าจะช่วยค้ำ เธอก็ทะเล่สิ่งตัวกลับได้ดูจไม่มีอะไรเกิดขึ้น 'อู๊ย! เพื่อนๆ มาอยู่ตรงนี้นักันตั้งแต่เมื่อไหร่คะ'

อาการตอบรับของ 'เพื่อนๆ' แตกต่างกันไป มีทั้งกลอกตา หันหน้า เบ้ และถอนหายใจ คนคว้าข้อมือไว้เป็นผู้ตอบ 'ไปเจอกันที่ห้องสมุด รายงานเหลือแต่พาร์ทของเธอ...'

'ตายจริง! ลืมไปชะสนิทเลยคะ วันนี้ห้องก็มีนัดซะแล้ว'

'นัดอีกแล้วหรือ!' คราวนี้เสียงดังจากเพื่อนอีกคน 'เมื่อวานกับ

วานชื่นเธอก็...'

'นัดสำคัญช่วยงานหลวงตาที่วัด! น้องก็มีบุญมาแจกทุกคนด้วยนะคะ' ไม่พูดเปล่า เจ้าตัวเอี้ยวรอยของผ้าป่าจากซอกข้างกระเป๋ามาแจกเพื่อนที่ยืนหน้าหลอกันอยู่รายรอบ 'พรุ่งนี้น้องก็มาเก็บก็ได้ละ พอวันนี้รีบไป'

'แต่ว่า...'

'นัดสำคัญมากละ ปีนี้หลวงตาทำนายว่าดวงน้องก็มีราหูจ้องจะอม ถ้าไม่รีบทำพิธีมีสิทธิ์ถึงชาติ ขึ้นปล่อยให้เป็นอย่างนั้น น้องก็จะมีวันได้กลับมาทำรายงานกับเพื่อนๆ' เสียงหวานปนเศร้า 'น้องก็รักทุกคนนะคะ ทุกคนรักน้องก็มัย'

เห็นได้ชัดว่าทุกรายงงเกินจะตอบ

'ขอบคุณมากละ' คนถามที่กัทักว่านั่นคือคำรับ ถอนมือจากที่ถูกกุมแล้วสวมกอดอีกฝ่าย ก่อนทำท่าตัดใจวิ่งจากมา แต่สามก้าวคนเหล่านั้นคงได้สติ คนวิ่งจึงได้ยินเสียงตามหลังว่า 'โง่งละ ยัยนี้มันจอมเบี้ยวแบบนี้ไงถึงไม่มีคนเอาเข้ากลุ่ม'

'แกก็รู้ว่าใครบังคับให้รับมันไว้!...'

จอมเบี้ยวยิ้มกริ่ม แอบนึกขอบคุณ 'ใคร' คนนั้นอยู่ในใจ และแล้วทุกอย่างก็เป็นที่ไปตามแผน วันนี้เป็นอีกวันที่น้องก็ได้กลับบ้านไว!

ความคิดสะดุดพร้อมๆ กับปลายเท้า คราวนี้แทบจะมำตามค่าโมเมนต์ัมและแรงโน้มถ่วงจริงๆ เพราะจู่ๆ 'ใคร' ในความคิดก็โผล่พรวดขวางหน้า

เจ้าของเสื้อนักเรียนสีมอตัวโคร่งปกอกว่า โชคบดี ปานบัวเอี่ยม คือเด็กหนุ่มหุ่นสูงแห้ง ผิวคล้ำแล้งไร้ราศี ผมตัดสั้นเพราะเป็นนักเรียน รด. บางเส้นเริ่มเป็นสีเงินเพราะนิสัยจริงจัง เครียดหนัก ไม่น่าคบ แวนกลมหนา ขยายสิ่วใต้ตาเม็ดเบ้อเริ่มให้เบ้งกว่าเดิมสองเท่าตัว

เด็กสาวดีใจที่หยุดขาได้ ก่อนร่างกายจะพลังสัมผัสส่วนใดส่วนหนึ่งของคนตรงหน้า ถึงกระนั้นก็ยังไม่มีสัมผัสอ่อนน้าเสียงและแววตารำคาญใจ

ขณะร้อง ‘คุณโชค!’

เด็กหนุ่มยื่นหนึ่ง ก้มจ้องตา กระทั่งเสียง ‘แหมะ!’ ดัง เจ้าตัวจึงหมุนร่างเปิดทางให้

เมื่อนั้นเอง น่องก็เพิ่งเห็นว่าบนพื้นตรงจุดที่เธอกำลังจะวิ่งไปถึง เมื่อครู่ มีมูลเปียกจากนกที่เกาะอยู่เหนือซุ้มประตูถ่ายเประอะลงมา

โบราณเชื่อว่า ถ้านกขี้ใส่หัวหรือโดนตัว จะนำมาซึ่งเหตุการณ์ร้าย อาจได้รับอันตรายจากอุบัติเหตุ และควรเลื่อนกำหนดการงานต่างๆ ออกไปก่อน โชคบดีใช้นิ้วแตะแก้มแฉ่งตรงสันจมูก แสงสะท้อนกระจกแว่นแก้วแวบเมื่อพูดจบ

น่องก็ยิ้มร่า นอกจากโล่งใจที่คลาดภัยร้าย เธอยังภูมิใจ ต่อให้คนที่มาช่วยไว้จะเป็นนายโชคบดี

นี่คือผลจากเสน่ห์ที่เอาชนะใจผู้ชายได้ทั้งโลก

“ไม่!”

“คะ?”

“ไม่มีคู่” เสียงแหบของชายชราตรงหน้ากระแทกกระชั้น นิ้วเหยียดขึ้นชี้ไปที่ไฟบนโต๊ะ “ดวงแบบนี้ละ จนตายก็ไม่มีคู่!”

น่องก็รู้สึกเหมือนพื้นสะเทือนสะท้าน ชั้นซีเมนต์ ดินชั้นบน ชั้นกลาง ชั้นล่าง ชั้นหิน น้ำใต้ดิน แมกมา แหวกแยกเป็นรูแล้วเกิดแรงดูดมหาศาล กำลังระดับเฮอริเคนแคทรีนาจุดสว่างควะคว้าง หมุนตัว...ตัว...ตัว...หายลึกลงไป

คงสังเกตจากสีหน้าของเธอได้ หมออดูผู้ให้คำทำนายขยายความต่อ “มันเป็นลิขิตสวรรค์ ต้านทานมันไม่ได้หรอกครับคุณจี้!”

“ก็!” เจ้าของชื่อกระแทกเสียง “ลัคก็ ลัคนา ล่าลี ค่ะ อายุยี่สิบหก ตกฟากเวลาสี่ทุ่มตรง วันเสาร์ที่สามสิบมิถุนา ปีมะเมีย”

“รู้แล้วๆ!” คู่สนทนายังตีควักมือโบ เลื้อยวาทเข้ากับบรรยากาศของ

อาคารโกโรโกโส ซึ่งลูกค้ำมักให้คำชมใหญ่โตว่า ‘ขริมขลัง’

หนึ่งในลูกค้ำร้องเสียงดัง “คุณลุงหมอลุงจ๋าพลาต อ่านชะตาน้องก็อีกที่เถอะนะคะ นะคะ!”

“อืมๆๆ ปีมะเมีย...” ชายชราพึมพำ นับนิ้ว

น้องก็ได้ยินเสียงเต็นของหัวใจดังตึกตัก

“มะเมีย เพลี่ยตลอด!”

ถัดจากรูใต้ดิน คราวนี้ร่างของน้องก็หมุนตัว...ตัว...ตัว...หลุดเข้าไปในอุโมงค์หลุมดำ หายสาบสูญไปจากชั้นอวกาศ!

“คุณลุงหมอลุง ช่วยน้องก็ที่เถอะนะคะ น้องก็เกิดมาเป็นผู้หญิงสวย...” คำพูดสะดุดเพราะแรงสะอื้น เจ้าของเสียงผินหน้าไปขึ้นชมตัวเองในกระจกเงาบนผนังฝั่งตรงข้าม

โอ ผมม้าดำขลับช่างมีน้ำหนัก ผิวบางเกลี้ยง เฉพาะดวงตาเลี้ยงน้ำกลมใส มีแววหวานซื่อแว้วๆ ราวจินตหรา พูนลาภ ยามครวญเพลงสะออน ช่างน่าเอ็นดู...

“คุณลุงหมอลุง ไม่สงสารและเสียดายที่เบญจกัลยาณีแบบนี้จะต้องตกหล่มสาวเทื่อเทรอดคะ” เธอจะอ้อนเสียงเครือ “ตอนนี้น้องก็มีชายในฝันเดินเข้ามาในชีวิตจนจะแต่งงานกันอยู่รอมร่อ ถ้าแก้ปัญหาดันต่อได้ บางทีสุดท้ายเราอาจได้กลับมาครองรัก”

ชายแก่ส่ายหน้าเหมือนจะถอดใจ น้องก็รีบล้วงกระเป๋าสตางค์ วางใบสีแดง

คนเหมือนจะถอดใจเริ่มมีใจขึ้นนิดหนึ่ง “ทางออกมันก็มีอยู่หรอคะ แต่ว่า...”

สีแดงวางลงอีกสี่ห้า หก

ลุงหมอลุงทอดถอนใจ “คุณต้องลองผินชะตา ในสองสามวันนี้จะมีทูตสวรรค์ผ่านเข้ามา เขาจะให้คำแนะนำ...” ตายิบหทัยเหลือบดูสีแดง “หกข้อ! ถ้าทำตามนั้นได้ ต่อให้ดวงเป็นยังไง คุณก็มีคู่แน่นอน!”

“แล้วเธอก็เลยไม่ได้หลับได้นอน เพราะต้องคอยเปิดตารอหุตสวรรค์
เนี่ยนะ!”

“คะ!” น้องก็พยักหน้า “คุณลุงหมอบอกว่าถ้าพลาด น้องก็อาจหมด
โอกาสไปตลอดชีวิต!”

“ปัญญาอ่อน!” คนฟังส่ายหน้า ย้ำหนัก ซึ่งนับเป็นความต่างลำดับ
ต้นๆ ระหว่างสองคนซึ่งอยู่แผนกเดียวกัน

เปล่า ไม่ได้หมายถึงความเชื่อในศาสตร์ลึกลับ

ที่จริงคุณลิขิตวรรณไม่ได้ปฏิเสธโชคกลางเสียทั้งหมด ทว่าในความคิด
ของน้องก็ ขณะที่ตัวเธอเองเป็นสาวมีมารยาท อ่อนหวาน และทั้งสวยแสน
ดีในเสื้อสีจ๋าปากกับผ้าถุงแค่ว่าสีถั่ว เพื่อความเป็นมงคลแห่งวันพุธ เพื่อน
สาวกลับทำตนเยี่ยงเตยรติย์ในชุดเว้าหน้าหลังสีแดงเบอร์กันดีช้อยห่อ
เหมือนยาแก้ปวด

ปวดตับกับความกักขฬะ!

“ว่าแต่” คุณลิขิตวรรณหันมาจากโต๊ะทำงานข้างๆ ไม่วายเม้มปากให้
ลิปสติกลีเลียดสดเคลือบทั่ว ทำนองไขว่แสดงผิวต้นขา “สรุปที่ไปหาหมอดู
จนต้องนั่งรอหุตสวรรค์นี่เพราะอะไร”

“เออ ก็...” น้องก็อึกอัก ตระหนักว่าไม่อาจเจาะจงเป้าหมาย เนื่องจาก
เธอจะให้ใคร โดยเฉพาะยัยคุณลิขิตารู้เรื่องชะตารักของตนไม่ได้ ไม่เป็นอัน
ขาด!

“อ๊ย! ยางลบหล่น” คนอุทานอาศัยความรกของกองเอกสารปิดของ
ร่วง มุดหลบกระสุนคำถามลงใต้โต๊ะ

ท่าไม่น้องก็จะไม่รู้ ในเมื่อเธอและลิขิตวรรณเข้าทำงานไล่เลี่ยกัน นับ
รวมๆ แล้วก็เกือบห้าปี ตั้งแต่สมัยที่บริษัทนี้ยังเป็นแค่ห้างหุ้นส่วนชื่อจิ้น
อะไรสักอย่างที่แปลว่า ‘ชวาน’ ผลิตอะไหล่อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ก๊ากๆ
ก๊ากๆ แต่จับพลัดจับผลูกอบกำไรจนต้องขยายงานกว้างใหญ่และเปลี่ยน
ชื่อใหม่เป็น แอ็กซ์ อิเล็กทรอนิกส์

ทุกวันนี้ บริษัทของน้องก็มีโรงงานใหญ่โตอยู่แถวนิคมสมุทรปราการ นอกจากนั้นยังแยกสำนักงานชายมาอยู่กลางใจเมือง แม้เป็นแค่ตึกเล็กๆ สามชั้น แต่ก็อยู่ใกล้รถไฟฟ้าสถานีดังที่เคยคับคั่งด้วยผู้ชุมนุมประท้วงเมื่อหลายปีก่อน กอปรด้วยหน่วยงานสนับสนุนนานาต่างหาก มีแผนกบริหารทั่วไปและงานบุคคล น้องก็เป็นหนึ่งในนั้น

เนื่องจากมีงานที่ไม่ค่อยต้องยุ่งเกี่ยวกับหน่วยอื่น สมาชิกก็น้อย แผนกของเธอจึงถูกจัดให้อยูริมสุด นับว่าเป็นพื้นที่เหลือใช้ ลูกน้องกับห้องทำงานของเจ้านายถูกคั่นด้วยห้วมม้วนได้ดูไม่เชื่อมต่อ หากใช้หลักฮวงจุ้ยวิเคราะห์อาจส่อเค้าแตกแยก น้องก็นิ่งหันหน้าเข้าผนัง ทั้งให้โต๊ะไม้เมลามีนสีเดียวกันของจิตวอร์ดต่อมูมไปเผชิญหน้าทางสามแพร่ง และแน่นอน น้องก็ไม่เคยแนะเพื่อนร่วมงานให้แก้ไขทิศทางของพลังร้ายด้วยยันต์ไปเสียช่วย

ทั้งนี้ ตลอดระยะเวลาที่ทำงานด้วยกัน น้องก็พบว่าคุณฐิตาเป็นสตรีมีเขี้ยวเล็บและเล่ห์เหลี่ยมอันพึงระวังมากกว่า โดยเฉพาะเมื่อความฉลาดของหล่อนมักมากับเรื่องที่ไม่ควรฉลาด ส่วนเรื่องที่ควรฉลาดมักจะโง่ ตัวอย่างเช่นเพื่อเอาชนะในสายงาน หล่อนลงทุนขยันทูชี้ซึ่งที่ชื่อสกุลของตัวเองข่มดวงน้องก็จนนิ่งเฉยๆ ก็ชนะไม่เห็นฝุ่นแล้ว น้องก็เองเคยอยากเปลี่ยนชื่อใหม่ แต่พระท่านตั้งให้เลือกแค่ ‘ล้ายอง’ กับ ‘ครรรษ์อรณัฐะ’ เธอไม่อยากเป็นนางสุรา หรือไม่ก็รู้สึกเคียดเยือกทุกครั้งหลังออกเสียง ความหวังในชื่อใหม่จึงกลายเป็นเพียงหวัง

จริงๆ จะว่าไปเพียงหวังก็ไม่เชิงหรอก ในเมื่อหลังได้ฟังน้องก็คร่ำครวญถึงหัวข้อนี้บ่อยเข้า คุณฐิตาก็ตั้งชื่อใหม่ให้ว่า ‘แอ็บ’ จากนั้นใครต่อใครในบริษัทที่ชื่นชมนางเอกคนนั้นก็หันมาเรียกน้องก็ตามๆ กันจนเป็นสมญาใหม่ไปเสียฉิบ นอกจากตัวเธอเอง ก็คงจะมีแต่หัวหน้าแผนกที่ยังเรียกน้องกว่า ‘น้องก็’

“พี่แอ็บ” เสียงทุ้มต่ำดังขึ้นข้างโต๊ะ น้องก็โง่หัวมาพร้อมยางลบที่เก็บไว้ได้ พบว่าเงาร่างอ้วนใหญ่ของน้องใหม่ในแผนกยืนค้ำอยู่ตรงนั้น “เร่พรินต์

แล้วคัดไปสมัครของแคนดิเดตมาแล้วค่ะ”

จิตวรณ์มองกระดาษในมืออวบของรักเร่ “หน้าสุดท้ายพรินต์ไฟล์มาแค่บรรทัดเดียว มันทำให้แผนกเราเสียโควตาพรินต์งานไปฟรีๆ แผ่นหนึ่งนะยัยเร่”

“โควตา?” เจ้าของร่างใหญ่ท่าทางเซื่องซำทำหน้างง
ผู้บังคับบัญชาสายตรงจึงรื้อนรณ “ก็ที่พี่น้องก็สอนไปไงละ! สอนซ้ำๆ ซากๆ ไม่จำซะที่ว่าบริษัทเรามีนโยบายประหยัดทรัพยากรธรรมชาติ ทุกแผนกมีโควตาพรินต์งานได้ไม่เกิน...”

เสียงโทรศัพท์มือถือดังซัด จิตวรณ์หยิบขึ้นดูชื่อ น้องก็พลอยหยุดปาก ยื่นหน้าตาม

“ไม่เกินอะไรคะพี่แอ็บ”

เสียงรักเร่ดึงจิตวรณ์หันขวับมา

“ไม่เกินจำนวนที่เขากำหนดตามความจำเป็นนะสิคะ” น้องก็แสวงพลิกเอกสาร

เพื่อนสาวไม่สนใจ รับสายแล้วเดินหาไขว้ไปซุบซิบที่อื่นเหมือนเคย

“เราไม่เห็นเคยได้ยิน พี่แอ็บคงไม่ได้บอกเรไว้จริงๆ นะคะ”

น้องก็ถอนใจอีกที เบนสายตากลับมาที่เด็กในอาณัติ ซึ่กระดาษในมือ “แต่พี่เคยบอกเร่แน่นอนว่าเวลาจะเลือกใบสมัครไปให้หัวหน้า ต้องไม่เอาคนที่ใช้รูปยังกับถ่ายเล่นเฟซบุ๊กในหมู่เพื่อนแบบนี้ พวกที่ใช้ภาษาไทยเขียนก็ให้จัดไปรออริตีไว้ทีหลัง”

“บริษัทเราเป็นไทยจีน เวลาใช้อังกฤษก็เปิดกูเกิลแปลภาษา”

“เร่คะ อ่านใบสมัครภาษาอังกฤษไม่เข้าใจก็บอกมาตรงๆ”

“เร่อ่านใบสมัครภาษาอังกฤษไม่เข้าใจคะ เร่บอกตรงๆ”

“เร่!” ถึงไม่มีผู้ชมอื่น แต่การฝึกแอกติงใหญ่มาทั้งชีวิตก็ทำให้น้องก็สุดและถอนลมหายใจอย่างติดโอเวอร์แบบนางเอกละคร “ความผิดมีไว้ให้แก้ไข ไม่ใช่แก้ต่างนะคะ เร่บอกพี่ตรงๆ แล้วมันจะช่วยอะไรได้มัย!”

“ก็เมื่อกี้พี่แอบบอกว่า...”

“ไปพริตตี้ใบสมัครมาทั้งหมด เดี่ยวพี่จะอ่านให้ฟังว่ามันคือยังไง!”

สาวร่างใหญ่คอตก “คะ เดี่ยวเรพริตตี้มาให้...”

“แอบ!” เสียงของฐิตาวรรณดังขึ้น

น้องก็รีบตีหน้าโมโห “พี่บอกแล้วไงคะ บริษัทเรามีโควตางานพริตตี้ เพราะฉะนั้นอย่าพิมพ์ใส่กระดาษมา เดี่ยวพี่น้องก็จะเป็นตัวอย่างที่ดีเดินไปอ่านจากหน้าจอเอง คุณฐิตามีอะไรคะ” ประโยคทำยหันหาผู้เพิ่งกลับมาถึง “พี่หมู่เชิญที่ห้องประชุมเล็ก”

พี่หมู่หรือคุณมุกหาคือผู้จัดการแผนกบริหารทั่วไปและงานบุคคล หัวหน้าของน้องก็ แ่ได้ยื่นชื่อนี้ ความสามารถด้านการแสดงยังไม่อาจช่วยกลบอาการหน้าเหือด น้องก็รู้สึกเหมือนหนังตาขวากระตุก ใจฉุกโหวง ความดันต่ำลงจนใจหวิว

หลังๆ มาพี่หมู่ไม่ค่อยเรียกน้องก็ หรือที่เรียกวันนั้นจะมีเรื่องผิดล้ำแดง!

หญิงสาวลุกขึ้นด้วยกิริยาสงบ สยบอาการสิ้น แล้วหันไปสั่งรักเร่ “ห้องจำไว้ว่าจะไม่พริตติ้งงานพร้าเพื่ออีกนะคะ!”

เดินจากมาได้สามก้าว หญิงสาวรู้สึกเหมือนจะกองลงกับพื้น มือยกแตะเหงื่อออก จัสร้อยคอนำโชคประจำวันเดือนปีเกิดแทบไม่ช่วยเรียกพลังคืนมา ทางเดินเบื้องหน้าค่อนข้างแคบมืด แต่ไม่เคยสำเหนียกว่ามันทั้งแคบและมืดเท่าครั้งนี้

ไม่สิ อันที่จริงน้องก็ไม่มีอะไรต้องกลัวพี่หมู่ ต่อให้ทำพลาดครั้งใหญ่ พี่หมู่ก็ไม่กล้าทำอะไรน้องก็ เพราะน้องก็มีสิ่งหนึ่ง ซึ่งค่ายันอำนาจต่อรองให้ น้องก็ตลอดมา

หรือพี่หมู่จะรู้แล้วว่าความสัมพันธ์ระหว่างน้องก็กับแฟน!

ความคิดดูดับพร้อมกับบานประตูถูกผลักเปิด หน้าตาขวาแทบกระตุกตั้งๆ ทันทีก่อนน้องก็พบว่าในห้องไม่ได้มีแต่พี่หมู่ ทว่าหน้าโต๊ะฝั่งตรงข้าม

เจ้าของแผ่นหลังสูงใหญ่ที่ค่อยๆ หมุนแก้อุ้มมาเผชิญหน้าฉันไม่ใช่ใคร
ไอ้โชคปดี!

‘โบราณเชื่อว่า ถ้านกขี้ใส่หัวหรือโดนตัวจะนำมาซึ่งเหตุการณ์ร้าย อาจ
ได้รับอันตรายจากอุบัติเหตุ และควรเลื่อนกำหนดการงานต่างๆ ออกไป
ก่อน’

โชคปดีเมื่อสิบปีก่อนยกนิ้วแตะแกม้วนตรงสันจมูก แสงสะท้อน
กระจกแว่นแวบเมื่อพูดจบ

น้องก็มองขึ้นกได้ซุ่มประตูโรงเรียนมัธยม ยืมร่าภาคภูมิ ‘คุณโชค
ขอบคุณนะคะที่เข้าใจ น้องก็ขอตัวก็...’

‘เดี๋ยว!’

ไม่ต้องยกมือกัน แต่เสียงร่ำมีอำนาจให้เธอหยุด ‘คะ?’

เด็กหนุ่มผมมแห้งวัยสิบหกยกมือกอดอก ยังจ้องตรงผ่านแว่นมา
ด้วยสายตาคมกริบ ‘รายงานกลุ่มเราเหลือแค่พาร์ทของเธอ’

‘เพื่อนๆ กำลังทำอยู่คะ เห็นว่าจะเจอกันที่ห้องสมุด น้องก็แจ้งแล้ว
ว่าไปไม่ได้เพราะติดนัด’

‘งานบุญที่เมื่อวันก่อนเธอโดดทำรายงานไปขอของมาแจก?’

ฉีก! รู้สึกเหมือนถูกลูกดอกปักอก

‘งานมีวันเดียวคะ’ น้องก็ลดเสียงลงมา นัยน์ตาเข้มขึ้น ‘วันก่อนคุณ
โชคไปแข่งคอมพิวเตอร์มา ทำไม่รู้คะว่าน้องก็ไปไหน’

‘อย่าลืมนิวว่าฉันรับเธอเข้ามาอยู่กลุ่มเราเพราะอะไร เธอไม่ใช่คน
ธรรมดาสำหรับฉันนี่ จริงมั๊ย’

ฉีกที่สอง!

น้องก็อยู่โรงเรียนเดียวกับไอ้โชคปดีมาตั้งแต่ ม.๑ กลับบ้านทาง
เดียวกันทุกวัน แต่เพิ่งหันปราชิตาชนคุยเป็นครั้งแรก หลังจากอาจารย์วิชา
คณิตศาสตร์ ม.๕ ให้รวมกลุ่มทำรายงาน แล้วกลุ่มอื่นไม่มีใครรับเธอเข้า

ร่วมทั้งสิ้น

ถึงน้องก็จะไม่ถูกชะตาคนหน้าบึ้ง เสียงบุด พุดตรง และตาคมทะลุ ทะลวงจัด กระนั้นก็ไม่มีความเลือกอีกต่อไป เธอจึงจำยอมขุดความล้มพันธ์ ขึ้นมาแล้วใช้เส้นหาเบิกทาง ตอนนั้นแม้กระทั่งหยาบจนลืมแปลกใจที่ไอ้หน้าแยะ ดิดเบิดเร็วมาก เรียกว่าวางใจ ทั้งที่สิ่งหรือที่ร้ายร้อยเตือนว่าสายตาดูอย่างหมอนี้ มีอะไรไม่ชอบมาพากล

น้องก็เพียรลบความรู้สึกอึดอัดอันไม่เคยเป็นมา ฉาบยิ้มทั้งบนหน้า และสายตาดูขณะพูด ‘ซาบซึ่งเหลือเกินละ น้องก็คิดอยู่แล้วว่าคุณโชคจะต้อง...’

คำทำยถูกขัด คู่สนทนาเงยหน้าไปที่คนด้านหลังเธอ ‘ขนมามาหมดแล้ว ไช้มัย’

น้องก็หันตาม ไม่รู้ตัวเลยว่าเพื่อนกลุ่มเมื่อครู่ยกขบวนตามมาตั้งแต่เมื่อไร รายหนึ่งพยักหน้าให้คุณโชค ‘ฮือ’

‘อะ...นี่มันอะไรกันละ’ ไช้เรนในหัวของเธอเริ่มหมุน ‘วันนี้น้องก็จะไปทำพิธีต่อดวง หลวงตาท่านลูกศิษย์เยอะ กว่าที่จะถึงคิวน่าจะมีดพอดี’

‘นั่นสิ’ โชคบดึยักไหลแก๊งก้าง ‘ดิณะที่วิชานี้แค่คิดวิธีแก้ใจทยไปนำเสนอหน้าห้อง ไม่ต้องใช้คอมพิวเตอร์ เธอเอาไปทำระหว่างรอหลวงตาคงเสร็จทัน คิวสะเดาะเคราะห์พอดี’

‘แต่ปกติน้องก็ไปที่นั่นจะช่วยท่านกวาดลานวัด’

‘ไม่มีปัญหา’ ทำยคำเจือเสียงหัวเราะ ‘เราจะไปด้วยกัน ฉันจะช่วยกวาดวัดและอยู่คอยดูเธอทำงานเสร็จทั้งรายงานและพิธีกรรมนั้น’

‘แต่คุณโชคอาจกลับบ้านดึก น้องก็เกรงใจ’

‘ก็ไม่มีปัญหาอีก เธอตอบแทนฉันได้ด้วยอาหารเย็นที่บ้านหนึ่งมื้อ ถือว่าเป็นโอกาสพาฉันไปเปิดตัวกับครอบครัว รวมถึงที่วัดนั้นด้วย’

น้องก็อ้าปากค้าง วินาที่นั่นเองที่รู้สึกเหมือนถูกตบหน้าผาดใหญ่ เข้าใจแล้วว่าทำไมไอ้บ้านี้ถึงยอมรับเธอเข้ากลุ่ม

มันต้องการดัดหลังน้องก็!

ตั้งแต่วินาทีนั้น ชื่อของหมอนั้นที่น้องก็ใช้เรียกในใจก็เปลี่ยนไป

ตลอดกาล

มันคือไอโซคอปดี!

คนที่มาพร้อมความโชคร้าย!

๒

The Three of Swords สามดาบ

ภาวะอารมณ์พุ่งพล่าน
อันเกิดจากความสัมพันธ์
หรือมีการหักหลัง ซึ่งอาจ
นำไปสู่ปัญหา

คนตรงหน้าคือชายร่างชะลูดในเชิ้ตนุ่มอ่อนสีฟ้า กางเกงผ้าเดนิม
แต่งรอยตาก หน้ที่ข้างดูแกร่งขึ้นอย่างผู้ออกกำลังกาย ออกด้นเลื้อยขึ้นใดๆ
ให้ตราប់อะไรบางอย่างดูหนาแน่น ชายแขนที่พับขึ้นก็ค้ำคาไปเซ็ปส์ ต้นคอ
หนา ขณะคิ้วคางคมคายขึ้นด้วยวัย

แต่นั้นละ ถึงจะเปลี่ยนไปในด้าน...ดี...มากเพียงไหน โชคไม่ดีก็ยัง
เป็นไอ้โชคไม่ดี! สั้หรรณบางอย่างกระตุกหนังตาขวาของน้องก็เต็นเป็น
จิ้งหะเพลง “คิดฮอด” ของบอดีส์แลมปะทะศิริพร ท่อน

...และยังคิดถึงเธอ นะ อ๊ะ อ๊ะ อ๊ะ!...

สายตาคมพิลึกใต้แว่นกรอบเหลี่ยมจ้องมาอย่างไร้ความแปลกใจที่
เห็นเธอ มันสลับเป็นขำและแววามดูจมันขี้ขวดด้วยแผนการร้าย

คำพื้หนุ่ยยิงกระพือไฟ “พี่รู้มาว่าคุณโชคไม่ดีเคยรู้จักกับน้องก็มาก่อน”
โลกนี้ช่างดูโหดร้าย อ๊ะ อ๊ะ อ๊ะ!

“พี่ห่มพุดอย่างนี้ เต็มๆก็ให้ว่าผมพุดมาก” หนุ่มตรงหน้าเม้มปาก กิ่งยืม ริมปากและลูกคางมีเคราขวนระคาย เจ้าตัวยืดกายทิ้งน้ำหนักพิงผนัง อย่างจะเย้าว่าสบายใจเสียจริง

หญิงสาวชั้นคอขึ้นโดยไม่ตั้งใจ “น้องก็รู้จักคะ เรียกว่าเคยรู้จักดีกว่า แบบว่าเคยรู้จักชื่อ”

โชคบดีหรีตานิิดเหนื่อย หมนูก้าอีกกลับไปเผชิญหน้าพี่ห่มโดยไม่พูดอะไร ฝ่ายน้องก็ขยับนั่งลงที่เก้าอี้กักตัวข้างๆ พยายามวางท่าไม่มีอะไร แต่คราวนี้หัวใจแทบหยุดกึกเพราะความรู้สึกตรงขนานประสาท

ไปโลสปอร์ต!

หมอนี่ใช้น้ำหอมกลิ่นโปรดของน้องก็ แปลกที่มันผสมอายส์ริระของ ไอ้โชคบดีออกมาได้เช็กชู้สุดๆ!

อย่างหมายสำรวมใจ มือของเธอพลอยกлубจึ้นนำโชคบดีออกอีกครั้ง พี่ห่มคงเข้าใจว่าลูกน้องปลุกเรียกของขลัง เจ้าตัวจึงแสวงขยับสร้อยองค์ จตุคามรามเทพมาประจันหน้าให้นัยว่าหาพรันไม่ พริ้มตาเป็นประกาย

“ง่า...งานคงราบรื่นนะ รู้จักชู้กันมาก่อนก็ดี”

มันจะไม่ดีก็ตรงที่พี่ห่มมีสีหน้าไม่ไว้ใจ เกมมาดหมายจะต้องรู้ให้ได้ ว่าอะไรเป็นยังไงนี่แหละ น้องก็สับคมตา แคปราดเดี๋ยวก็รู้ว่าหล่อนมีแผน เป็นได้ว่าทันที่ที่ออกจากห้อง พี่ห่มจะต้องปลอมตัวเป็นคุณป้าเทอะทะแบบ เมลิสตา แมคคาร์ธีย์ ในหนังเรื่อง*สไปย* พกปืนสั้น ยันสกุตเตอร์ ไล่ล่าหาความจริงแบบกัดไม่ปล่อย

เหมือนรู้ว่าน้องก็เท่าทัน พี่ห่มซ่อนอาการโดยยกมือแต่งแต่งผมตัวเอง ด้วยแห่งปากกาแลนเซอร์ หัวเหอกระรุงกระรังสะพรั่งด้วยสีขาวราวเจ้าของ ไม่เคยรู้จักจาเป่า ออด้าซ หรือบีเงินมาชั่วชีวิต ดิกริความไม่รักสว้ยไม่รัก งามยังแสดงเป็นจำนวนนับได้ตามรอยกระบนหน้าเหี่ยว

“พี่กำลังเล่าโพเจกต์ใหม่ของเราให้คุณโชคฟัง” สายตาลอดแว่นหันไปยังเจ้าของชู้ “เนี่ยนะคะ อย่างที่บอกว่าบริษัทของเรา กำลังขยาย

ตัว ตอนนี้จะใช้แต่ระบบแมนนวลแล้วเก็บเอกสารใส่แฟ้มแบบเดิมก็คงไม่ได้...”

ตลอดเวลานั้นความสนใจของน้องก็ลู่ลี้ประจุกจิก มันคอยแต่จะวิ่งไปยังคนที่นั่งแหวกเข้ามาแตะข้างขาของเธอเบาๆ

ไม่น่าเชื่อเลยว่าหมอนี่โตขึ้นแล้วจะดูดี ขนาดผมสั้นก็เกือบเกรียนยังไม่อาจทำร้าย มีแนวขากรรไกรแข็งแรง ผสมกับเคราเขียวๆ แล้วดูจู้จี้ที่นี่ไม่รู้ว่าไปทำอะไรหรือแอบแดดที่ไหน น้องก็ไม่เคยเห็นชายไทยผิวแทนแล้วจะดูดีอย่างนี้ ส่วนมากถ้าไม่กระดำกระด่างก็มักดำเป็นเหนียง แต่ไอ้โซค-บ่ดีกลับผิวแทนสุขภาพดี ดีถึงขั้นเปล่งประกายเขียวละ

ระหว่างฟังเจ้าตัวคอยพยักหน้า ทำปากจู้เหมือนกำลังให้ความสนใจแต่ที่จริงน้องก็แอบเห็นหรือกว่าข้างใต้ มือใหญ่กำลังหมุนปากกาเล่นตุ้ๆ คงรำคาญการพละม่น้ำมันมวยตรงหน้าเหมือนกัน...

ความสนใจของหญิงสาวสะดุดเพราะพี่หมูประสานมือ โนมตัวมาข้างหน้า “ไหนๆ ตอนนี้มีรักเร่ม่าช่วยงานเอกสารทั่วไปแล้ว พี่เลยอยากให้น้องก็มาโฟกัสที่โปรเจกต์นี้แทน...”

อารามเพลินทำให้เกือบพยักหน้า ยิ่งดีที่น้องก็นึกได้ “ตะ...เต็ยวะคะ โฟกัสโปรเจกต์นี้ หมายความว่ายังไง”

พี่หมูถอนหน้ากลับไปพร้อมถอนหายใจนิดหนึ่ง จงใจส่งสัญญาณว่าเธอรู้ดีว่าน้องก็มัวแต่ใจลอย

โซคบ่ดีเสริมแทนว่า “ช่วงต้นก่อนการเขียนระบบ ผมคงต้องขอสัมภาษณ์ถึงกระบวนการทำงานทั้งหมดอย่างละเอียดก่อน ระหว่างนั้นก็อาจเอางานมาให้เช็คและคอนเฟิร์มเป็นระยะ เสร็จแล้วถึงจะขอให้ช่วยเทสต์ไปด้วยกันว่ามึบก็มื่อเรอร์ตรงไหนอีกมัย จะได้แก้ไขให้สมบูรณ์ที่สุดก่อนลอนซ์จริง...”

“แต่ว่าพี่หมูคะ...” น้องก็แทรกโดยไม่รอให้คนข้างกายอธิบายจบ ลำเนียงกว่าเรื่องนี้ยุ่งยากเหมือนเพิ่มงานให้ตัวเองซัดๆ คนฉลาดจึงต้องหา

ทางเลี้ยง “ปกติห้องก็ถนัดงานสร้างสรรค์นโยบาย งานเน้นรายละเอียดแบบนี้ น่าจะเหมาะกับคุณฐิตามากกว่า อีกอย่างตอนนี้คุณฐิตาก็น่าจะไกล้วาง เพราะกำลังจะเรียนโทจบแล้ว”

“แต่ฐิตาเขาก็อาสาทำอีกโปรเจกต์หนึ่งแล้วเหมือนกัน”

โปรเจกต์เล็กกระจุ๋ลึคะ!

ต่อสายตาดังคำถามของน้องก็ พี่หมูเล่าว่า “ตอนนี้ เฟม เมทล เวิร์ก บริษัทคู่แข่งของแอ็กซ์นี่คะ” เธออธิบายให้คุณโชค “เขาเพิ่งได้รางวัลรักษาลิ่งแวดล่อมมาหมาดๆ ท่านประธานบริษัทเลยอยากให้เราจับทางโรงงานโปรโมตเรื่องซีเอสอาร์ขึ้นมาสู้...”

เนื่องจากคุณสมบัติประการหนึ่งของ ‘นักเอาหน้า’ คือต้องมีสายตากว้างไกล คอยหาเรื่องมาพูดโยงเพื่อให้ตัวเองดูดีขึ้นได้ น้องก็จึงไม่พลาดการเชียร์อ่านคร่าวๆ จนรู้มาบ้างว่าหลักการซีเอสอาร์^๑ หรือธรรมาภิบาลนั้นไม่ใช่งานเฉพาะของการตลาดหรือประชาสัมพันธ์ ทว่าต้องเริ่มปลูกฝังตั้งแต่หน่วยย่อยสุดอย่างพนักงานแต่ละรายเสียก่อน ด้วยเหตุนี้ อีกผู้ที่มีบทบาทสำคัญในองค์กรย่อมคือนักทรัพยากรมนุษย์

แต่...อย่างแอ็กซ์นี่เย็นนะ!

พนักงานระดับล่างยังขโมยของกินคนอื่นในตู้เย็นบ่อยๆ ผู้บริหารก็อนุญาติเงินเดือนลูกน้องขึ้นทีละน้อยๆ ทั้งที่เบื่องานลงมาเป็นคันทรถ ซึ่งคนรับมากก็จะชนไปเบียดต่อกันไปอีกที...

ทุกคนที่นี่ถูกหลอมด้วยสังคมที่ไม่เคยคิดถึงใครนอกจากตัวเอง!

อย่างไรก็ดี น้องก็ตระหนักว่าคนพูดตรงคือคนคิดสั้น การบิดเรื่องพอประมาณจะให้ผลดีมากกว่า

“พี่หมูขา ความรับผิดชอบต่อสังคมมีหลายอย่าง ทางเฟมเขาจับ

^๑ ซีเอสอาร์ (Corporate Social Responsibility) คือ ความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมขององค์กรทั้งภาครัฐและเอกชน

กระแส่ ‘กรีน’ ไปแล้ว ถ้าเราจะทำก็ควรเลี้ยงไม่ให้อูเหมือนเลียนแบบ แถมคนทำที่หลัง ยังงูลูกค้าก็ไม้อ่าเท่ารายแรกนะคะ” หญิงสาวเว้าจ้งหวะนี้วู้ดีตังวางทาคิด ซึ่งไอ้โชคบดีตุงจะรู้ว้าเป็นการแสดง แต่ห้องก็ไม้อสน

“อันที่จริงสำหรับการเริ่มต้นน่าจะยังหวังผลเต็มร้อยไม่ได้ แต่ห้าสิบเปอร์เซ็นต์ด้านพ้อาร์ก่อนตุงจะเหมาะกว่า น้อ๊งก็ว้าเอซออาร์อย่างเราคงต้องค่อยๆ ก้าวตามไป หนแรกๆ แค่พาทพนักงานไปถ่ายรูปลงเฟชบุ๊กกับเด็กกำพร้า หรือบริจาคเงินให้มูลนิธิออกข่าวแล้วเอามาห้ภากษีก็น่าจะพอ อย่างคุณตันงใจคะ บริจาคที่ก็กระพ้อกระแสดรามมา ถ้าเมืองไทยเป็นกอธธรมแกก็กลายเป็นชูเปอร์แมนแล้ว”

“แบทแมน” โชคบดีแกให้ทั้งหน้างิ่ง

“มันก็จริง” พี่หมูพยักหน้า

น้อ๊งก็เริ่มวางท่าเป็นต่อ “เห็นมัยคะ”

“พี่หมายถึงแบทแมน”

พี่คะ!

โชคบดีฉวยจ้งหวะแทรก “จากที่ฟังมา ซีเอสอาร์น่าจะเป็นเรื่องใหญ่กว่าระบบของเราหลายนะครับ บางที่ตุงก็อาจจะอยากแสดงฝีมือทางนั้นมากกว่า...”

หางเสียงลากยาว และราวกับปรารภนั้นเป็นคำเตือน น้อ๊งก็รู้สึกเหมือนไฟสว่างกลางหัว

จริงสิ! ถ้าเทียบระหว่างสองโพรเจกต์นี้ ระบบไอทีเอซออาร์ก็กลายเป็นเรื่องเล็กในพลัน อย่างมากน้อ๊งก็จะมีหน้าที่แค่ประสานงานกับไอ้โชคบดี มีช้ระดมความคิดยิ่งใหญ่ แถมต้องหาทางลากพนักงานมากเรื่องทั้งหลายให้มีส่วนร่วมอีกด้วย

ถ้าผลงานนี้ มีหวังพี่หมูคงยัดซีเอสอาร์มาให้ห้องก็แทนแถง

“ไม้อูอย่างนั้นคะ” คนคิดจ้งใจลงเสียงใส่ชายข้างๆ ประหนึ่งซัดใจที่ถูกลบประมาท “งานไหนๆ ก็สำคัญไม่แพ้อัน เพราะมันทำให้แผนกแถ

บริษัทขับเคลื่อนไปได้”

“นั่นหมายความว่าเธอจะรับทำคลาวด์แมเนจเมนต์”

“ใช่ค่ะ นื่องก็จะรับทำคลาวด์...อะไรนะคะ!”

นอกจากคำพูดสะอูดใจ ทำนองของคนข้างกายที่หันมาประจันหน้า ยังทำให้สายตาของนื่องก็ปะทะอกหนูของเขา...หมายถึง ปะทะลายปักบนอกหนูของเขาซึ่งเป็นรูปเลข ๖ เหนือชื่อบริษัท ซิกซ์ คอมพ์ ได้ชัดเจน

“คลาวด์แมเนจเมนต์” โซคัปดีพูดใหม่ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่นื่องก็ได้ยิน ‘เลข ๖’ และ ‘มากับเมฆ’!

...ในสองสามวันนี้จะมีทูตสวรรค์ผ่านเข้ามา เขาจะให้คำแนะนำ หกข้อ!...

ปากไหว ใจเต้นถี่ นื่องก็แทบหะเทิมตาถลนขณะละล้าละลัก “คะ... คุณโซคช่วยแนะนำหน่อยสิคะว่า เดี่ยวเราจะต้องทำอะไร...อะไรกันบ้าง”

โซคัปดีมีสีหน้าจ้อง แต่ก็ยอมตอบโดยดี “งานซอฟต์แวร์ดีเวลลอป-เมนต์ก็เริ่มจากวิเคราะห์ ดีไซน์ระบบ จากนั้นเขียนโปรแกรม ทดสอบ ต่อด้วยคอนเวอร์ชัน แล้วยกเมนที่เนนซ์”

จบประโยคนั้นนื่องก็ตัวลั่นเหมือนถูกสลัดต้นโถม

หรือนี่จะเป็นประสงค์สวรรค์! นื่องก็นับกระบวนของหมอนั้นได้หกข้อพอดีเป๊ะ

“ถ้านื่องก็ตกลงใจแล้วก็โอเค” พี่หมูตัดบท ถอดแว่นครอบกระจก ออก สายสร้อยที่คล้องคอตั้งกรุ่งกริ่ง ลุกยืน “พี่ขอให้เราปรึกษากันดูนะว่า จะต้องดำเนินการยังไงบ้าง คุณโซคมีอะไรอยากให้เราซัพพอร์ตก็บอกนื่องก็เขาได้เลย...”

หัวหน้างานสาธยายอะไรต่ออีกครู่ ทว่าระหว่างนั้นหญิงสาวแทบไม่รู้สึกรู้สึใดๆ ในอกพลาถ์พองด้วยพวยพองแห่งความหวัง หลากใจ ตื่นใจ ขณะเดียวกันก็กังวลใจ เพราะคนที่ถูกส่งให้มาเป็น ‘ตัวช่วย’ ดูไม่น่าจะเอาใจช่วยเธอเสียเลย!

เสียงประตูกระจกฝ้าปิดลงตามหลังพี่หมีในนาที่ถัดไป คำใหม่ของชายข้างกายก็ดังขึ้น “ดูเธอจะเป็นลูกน้องที่มีอำนาจต่อรอง...”

หญิงสาวยังคงสติได้ หมุนตัวมายกนิ้วชี้แตะริมฝีปากเป็นสัญญาณให้เงียบก่อน

โชคไม่ดีที่ยอมหนึ่งซั้ที่หัวคิ้วยังมุ่น สายตาคมกริบใต้แว่นกรอบเหลี่ยมหันตามเธอไปยังบานประตูห้องประชุม นอกจากกระจกซึ่งเป็นฝ้า หน้าห้องที่ปิดไฟสลัวยังทำให้มองไม่เห็นเงาอะไร

น้องก็ฉวยโทรศัพท์มือถือขึ้น พรหมนิ้วส่งข้อความในแอปพลิเคชันไลน์

รักเร่ พี่วานเปิดไฟหน้าห้องประชุมทีละ

สายตาของเธอยังจ้องประตู ปากพูดโดยไม่หันมาดูคนข้าง “ใช่ค่ะคุณโชค สไลด์งานที่เราจะทำก็น่าจะเป็นเรื่องการลงเวลาเข้า-ออกงาน เรื่องการแจ้งลา แล้วก็เบิกค่าสวัสดิการต่างๆ คุณโชคคิดว่าเราควรเริ่มจากวิเคราะห์ส่วนไหนก่อนค่ะ”

โชคบดืหรือตา ยังไม่ทันถามอะไรแสงไฟหน้าห้องก็สว่างโพล่ง ที่นั่นเห็นชัดว่ามีเงาคคนทะมึนแอบยืนฟังอยู่ไม่ไกลออกไป

“แหก!” เสียงอุทานของพี่หมี ก่อนเงานั้นจะรีบขอยเท้าหนีหาย

น้องก็ถอนใจ ลูบจี้นำโชคประจำกายอย่างหมายเป็นที่พึ่งที่ระลึก สายหน้าพิมพ์ “เป็นไปตามคาด”

“ทำไมต้องลอบสร้อยนั่นบ่อยๆ” อีกฝ่ายสนใจที่อีกอย่าง

“สร้อยประจำวันเดือนปีเกิดของน้องก็ นำโชคดีมาให้ค่ะ”

รจนมั่นใจว่าคคนหน้าห้องก้าวไปไกลจนไม่มีทางได้ยินแล้ว โชคบดืจึงหวนกลับมาถาม “พี่หมีสงสัยเรื่องเธอกับฉัน?”

“หัวหน้าของน้องก็ร้ายกว่าที่คุณโชคเห็นนะคะ”

เขาลุกยืน ยกแขนยึดกายอย่างจะขจัดความเมื่อยขบ ไบหน้าอ้อมยิ้ม “แต่จากอำนาจการต่อรองเท่าที่เห็น ก็แสดงว่าเขายังไม่น่าจะร้ายไปกว่าเธอ”

“แต่จากอำนาจการต่อรองเท่าที่เห็น ก็แสดงว่าน้องก็หาวิธีบริหาร
หัวหน้านางานได้ดีต่างหากล่ะคะ” น้องก็แก้ไขให้ใหม่โดยใช้จิ้งหหวะพูดเลียนแบบ
เขา

“ยังไง” คนถามลดกายนั่งบนโต๊ะ ถอดแว่นออกมาแก้มเข้ดดอกเลือด
“พี่หมีทั้งไ้มียงาน หลอกใช้...”

“ฉันหมายถึงเธอสร้างฐานอำนาจมาต่อรองยังไง” เขาไม่ได้เงยหน้า
มามอง

น้องก็ทำเสียงจิกจิก ยังคงเล่าต่อตามที่เปิดหัวเรื่องไว้แล้ว...

สองปีก่อน หลังจากน้องก็เริ่มทำงานที่ แอ็กซ์ อิลีกัทรอนิกส์ มาได้
เจียนครบปีที่สาม...

มันเป็นเช้าต้นฤดูหนาวที่พร่างพราวด้วยม่านฝน น้องก็กระหืด
กระหอบตัวโยนมาถึงโต๊ะทำงาน สมัยนั้นยังไม่มืรักเร่ และที่แผนกก็ไร้เงา
คุณฐิตวราธร ทว่าที่หะมีนหยัดอยู่ข้างเก้าอี้ของน้องก็คือพี่หมี มูหทา

แทนการรับสวัสดิจากน้องก็ เจ้าของร่างท่วมตันกะพริบตาซ้าๆ ทั้ง
มืออวบทั้งสองข้างลงในกระเป่าเสื้อสูทข้างหน้าห้อง สูดลมหายใจยาวเหมือน
วัวกระทิง อันเป็นสัญญาณของการกล่าวโทษ พร้อมๆ กับปรายตาไปยัง
หน้าปัดนาฬิกาบนฝาห้อง

แปดโมงยี่สิบเก้า เหลืออีกหนึ่งนาทิจะเข้างาน ยังไม่สาย

น้องก็ยิ้มกริ่มอย่างผู้กุมชัยชนะ ‘วันนี้ฝนตกถดถิดมากเลย ตอนแรก
น้องก็นึกว่าจะมาไม่ทันซะแล้วล่ะ’

หัวหน้ากระเถิบร่างให้ลูกน้องนั่งลง น้องก็วางกระเป่ากับถุงข้าวแกง
มือเข้าบนโต๊ะ ซึ่งนับว่าค่อนข้างหาที่ว่างลำบากเนื่องจากทั้งโต๊ะคับคั่งไปด้วย
เครื่องรางนาฬิกา ตั้งแต่วรูปถ่ายเกจิ เทรียญกษาปณ์ ตุ๊กตานางกวัค หิน
มงคล ไม้กวานอิม รูปหล่อมังกร โมเดลลำภา ฯลฯ

‘จริงๆ เวลาแปดโมงครึ่งตามกฎบริษัทนะ...’ พี่หมีเริ่มพูด วางน้ำหนัก

มือลงบนข้อมือของน้องก็ ก่อนเลื่อนมันไปหยุดเคาะโต๊ะข้างถุงข้าว
‘หมายถึงทุกคนต้องจัดการตัวเองเรียบร้อยและพร้อมเริ่มงานแล้วจ้ะ’

‘น้องก็จะรีบกิน...’

‘พี่มีเรื่องสงสัย’ หัวหน้าไม่ให้โอกาส มือหนาคว้าพนักเก้าอี้ของคุณ
ลูตามานั่งลงข้างๆ น้องก็จิ้งจางวาระตาขีซซู่ที่หมายจะเซ็ดผมขึ้น ขยับตัว
ตรงเป็นการเป็นงานหันไป แต่เสียงท้อร้องกลับดังครืด...

หญิงสาวรักษาสีหน้า ขณะที่พี่หมุ่ทำเป็นไม่ได้ยิน นิ้วใหญ่ลากไปเขียน
แป้นพลาสติกที่วางอยู่บนโต๊ะแต่ดันให้เคลื่อนมาในสายตา ข้างในมีเอกสาร
กระดาษสามแผ่น

‘ทำไมน้องก็เลือกพรินต์ใบสมัครของคนพวกนี้ให้พี่ด้วย’

น้องก็ดึงกระดาษออกมา สองในสามเขียนขึ้นด้วยภาษาไทย ขณะที่
แผ่นสุดท้ายใช้รูปถ่ายติดมูมิในลักษณะไม่เป็นทางการ

‘คนนี่ส่งมาสมัครทางอีเมลของบริษัท ส่วนสองคนนั้นผ่านเว็บไซต์ที่
เราฝากตำแหน่งงานไว้จ้ะ’

พี่หมุ่เลิกคิ้วนิ่งแทนคำบอก...พี่ไม่อยากจะเชื่อ! แต่เป็นชิ้นเนื้อของการ
การแสดง คือเป็นการแสดงที่ผสมานวิธีสะกดจิตให้คนดูรู้สึกผิดไปในคราว
เดียว

‘หมายความว่าน้องก็ไม่ได้กรอกก่อน’

‘พี่หมุ่ไม่ได้บอกให้น้องก็กรอกก่อน’ พี่มือแสดงละครของน้องก็ยอม
ดีกว่า ถ้าไม่ได้ทำงานร่วมกันมาเกือบสามปี พี่หมุ่ต้องเชื่อว่าเธอชื่อไอ้ ไม่ได้
ตั้งใจย้อน

แต่เพราะไม่ใช่ พี่หมุ่จึงเข้าใจนัยของคำ ทว่ายังทำไม่รู้ไม่ชี้

คนเป็นหัวหน้ายังคงทำไม่รู้ไม่ชี้แม้ตอนที่เสียงครืด...ดังจากห้องของ
น้องก็อีกรอบ ‘รูปพวกนี้เหมือนถ่ายมาจากตู้สติ๊กเกอร์’ เธอเคาะนิ้วลงกึกๆ
‘แล้วพวกที่เขียนภาษาไทยมา เราก็ควรจัดเป็นไพรออริตีท้ายๆ’

แม่ได้รับการอบรมให้หัวอ่อนมาตลอดด้วยเด็ก กระนั้นน้องก็ก็เริ่ม

กรุ่นๆ เพราะแรงปูดในท้อง หญิงสาวเพียรสูดลมร่างับโทสะ ทว่าไม่วาย
 แสร้งเมินไปกดเปิดคอมพิวเตอร์แทน ตอบโดยพยายามไม่ให้เสียงแข็ง

‘แต่ว่าคุณสมบัติก็ทำงานที่พวกนี้เขียนบรรยายมาดูมีอะไรมากกว่า
 บางคนที่ใช้ภาษาอังกฤษแล้วก็รูปเป็นทางการนะคะ อีกร้อยบริษัทเราไม่มี
 คนต่างชาติ...’

‘สักวันเราอาจติดต่อกับลูกค้าต่างชาติ’ พี่หมุยยิ้มจางเวร ‘ต้องคิดและมอง
 ไกลๆ หน่อยจ๊ะ’

‘ค่ะ’

คงล้มผัสได้ไ้ในอารมณ์ของคู่สนทนา หัวหน้าพยายามเย็นลง วางมือ
 ลงบนต้นแขนน้องก็

‘น้องก็ น้องก็อยู่ตรงนี้ยังมีอนาคตอีกไกล แผนกเรากี่ไม่มีใคร ลีดา
 ตอนนีไฟท์เซาก็เริ่มหายเพราะไปสมัครเรียนโท จบโทก็อาจจะออกไปอยู่
 ที่อื่น อีกร้อย เขาไม่เหมาะจะเป็นระดับหัวหน้าในแผนก เราปกครองดูแล
 คน น้องก็ว่าคนเห็นลีดาแล้วจะรู้สึกว่ามันคือตัวอย่างที่ดีรีเปลา’ เขอวรรค
 ยกคอกไปยังทางเดินอีกฝั่ง

จิตวรณ์กำลังร่วนวายตามขอลายเซ็นจากท่านประธาน ที่นั่นๆ จะ
 เข้ามาที่สำนักงานชาย และไม่ต่างจากทุกวัน เพื่อนสาวรายนั้นนั่งสั่นเสมอหุ
 ทั้งที่หนูไม่ใช่ใบเตย

‘น้องก็กลอกตาอย่างลึมตัว’

พี่หมุยจ้งหวะ ‘กับน้องก็พี่พูดตรงๆ เพราะอยากให้เราเข้าใจกันนะ
 งานหลายชิ้นเป็นเรื่องของการเช็คความสามารถและการพัฒนา’

‘ค่ะ’ ลูกน้องเสียงอ่อนลง

‘คัดเอกสารพวกนี้กับที่แคนดิเดตส่งมาใหม่ เอาให้พี่ตอนเก้าโมง
 นะจ๊ะ แต่ก่อนทำอันนี้ น้องก็ร่างประกาศให้พี่ฉบับหนึ่งก่อน’

‘น้องก็กระวีกระวาดหยิบเศษกระดาษรียูลและปากกาขึ้นมาเตรียมจด
 ‘ประตูห้องน้ำเสีย’

เสียงพี่หุ่หุ่ดลลง น่องก็จิ้งเงยหน้ารอ แต่หัวหน้าก็กลับเอียงคอจน
'แค่นี้เหรอะคะ'

'พี่ก็ยังไม่ทำอะไรน่องก็ไม่พิมพ์ซะเลย'

เกิดความเสียบจนได้ยินเสียงเครื่องปรับอากาศดังหึ่ง

ในที่สุดพี่หุ่หุ่ลุดจากไป ไม่ลืมทิ้งท้าย 'ฝากพรินต์งานในอีเมลที่พี่เพิ่ง
ส่งให้ด้วยนะจ๊ะ เอาไปให้พี่พร้อมกันเลย'

น่องก็เบนสายตาไปยังเครื่องพิมพ์ที่ตั้งอยู่ไม่ไกลจากหน้าประตูห้อง
เจ้าของคำสั่งเอง และแน่นอน มันอยู่ห่างจากโต๊ะน่องก็เสียดยิ่งกว่า

จะว่าไป ในห้องทำงานที่หุ่หุ่ก็มีเครื่องพิมพ์ส่วนตัวอยู่แล้ว แต่เธอมัก
ออกมาใช้ร่วมกับลูกน้องเพื่อลดจำนวนพิมพ์ในเครื่องของตัวเองให้เหลือตาม
โควตา

น่องก็สูดลมลึก กัดคำสั่งพิมพ์งานแล้วเดินหยิบไปส่งในห้องเจ้านาย

'ขอบใจจ๊ะ' หัวหน้าตอบ แล้วเหมือนนี่กะอะไรขึ้นได้ มือใหญ่รีบ
ตะครุบเมาส์ กดย่อหน้าต่างโปรแกรมเอกซ์เซลในหน้าจอบคอมพิวเตอร์ลด
ลงแค่แถบเมนู

ด้วยตำแหน่งหน้าที่ตั้งเฉียดๆ ก่อนน่องก็จะบ่นยืมหมุนตัวจากมา
เจอจิ้งยังทันเห็นชื่อไฟล์นั้นว่า

Performance Evaluation^๒

^๒ Performance Evaluation คือ การประเมินผลการปฏิบัติงาน

๓

The Devil เทพแห่งอบายมุข

ลุ่มหลงหรือตกใต้อำนาจ
โลก โลภก็เห็นผิด
เป็นชอบ อย่างปราศจาก
ความอาย

“และแล้วปีนั้นคุณฐิตาก็มาวิน”

ยังอยู่ในห้องประชุมเล็ก ใต้โฉบตบตีหนึ่งกอดอกบนโต๊ะ ยกขาขวาไขว้
แบบยังไม่วายอ้ากว้าง

“ผิดคะ” น้องก็ทำหน้าอย่างผู้อยู่เหนือกว่า “พี่หมูอ้างว่าคุณฐิตาเอา
เวลาไปเรียนโทจนไฟกัส่งงานน้อยลง ทั้งๆ ที่ทุกคนก็รู้กันดีว่าเธอรับผิดชอบ
งานเท่าๆ และไม่มีอะไรขาดตกบกพร่อง”

อีกฝ่ายเลิกคิ้ว “แผนก็มีแค่สองคน ไม่ฐิตาก็ต้องเป็นเธอ ถ้าเธอได้
โทรโมตแล้วทำไมต้องทำตัวเป็นเด็กมีปัญหา”

“เพราะการจะได้มาซึ่งชัยชนะมักไม่ใช่เรื่องง่ายๆ นะซีคะ”

สองปีก่อน: เข้ามืด สามคืนหลังจากวันที่น้องก็แอบเห็นชื่อไฟล์ของ
พี่หมู

ร่างบางอยู่ในชุดรัดรูปสีดำ แต่เพราะวันนั้นเป็นวันอังคาร น้องก็จึงไม่ลืมตัดกระดาษเขียนกลัดเพื่อความมงคลว่า ‘เสื้อตัวนี้สีโศก’ หญิงสาว เล็ดลอดจากสายตายามมาด้วยความคล่องตัว ใช้บัตรพนักงานแตะเครื่อง ตรวจสอบที่ประตูครัวท้ายตึกเข้าสู่ออฟฟิศ

ท่ามกลางความมืด น้องก็กำหนดทิศด้วยแสงจากหน้าจอสมาร์ทโฟน และความเคยชิน แค่เสื้อยัดใจก็มาปรากฏกายอยู่ในห้องทำงานของพี่หนู เธอไล่หาสายไฟเพื่อเสียบปลั๊ก พบว่ามันห้อยค้างข้างผนังจุดที่มีรอยถากจากคมกระสุนปรสิศนา ซึ่งพุ่งเข้ามาระหว่างเหตุการณ์ทางการเมืองเมื่อหลายปีก่อน

ทั้งนี้ บริเวณที่สำนักงานชายของแอ็กซ์ตั้งอยู่นั้นไม่ไกลจากสถาน ชุมชุมผู้ประท้วงเรียกร้องประชาธิปไตย ช่วงเวลาเกิดเหตุพี่หนูกำลังนั่งลำพัง ในห้องเตรียมของกลับบ้าน พอเสียงปืนสนั่นพร้อมๆ กับหน้าต่างกระจก ด้านข้างและผนังปูนระเบิดกระจาย เจ้านายของน้องก็กลืนลานหลบใต้โต๊ะ แล้วนับแต่นั้น พี่หนูผู้สยบประมาทแรงศรัทธาของน้องก็ถึงที่อัญเชิญสารพัด สิ่งศักดิ์สิทธิ์มาคุ้มภัยในห้องด้วยตัวเอง เจ้าตัวพลอยแสงใจจนไม่กล้า เตือนให้น้องก็จัดโต๊ะและโละของที่ไม่เกี่ยวกับงานทิ้งไปเสียบ้าง

เสียงอีตดิ่งขึ้นจากซีพียู แสงสีฟ้าเรืองขึ้นหน้าจอ เป็นหน้าต่างขอรหัส ผ่าน

คอมพิวเตอร์ทุกเครื่องในบริษัทต้องใช้รหัสที่เจ้าของตั้งไว้ นอกจาก นั้นฝ่ายไอทียังเซตค่าให้ระบบล็อกเอาต์อัตโนมัติเมื่อไม่มีผู้ใช้งานนานติดต่อกันสิบห้า นาที อย่างไรก็ตามก็ดี คนฉลาดอย่างน้องก็ยอมรู้จักใช้มันให้เป็น ประโยชน์

ตลอดสองวันก่อน หญิงสาวทำที่ถือแฟ้มงานเข้ามาปรึกษาหัวหน้า นานสองนาน ครั้นกะได้ว่าคอมพิวเตอร์ของพี่หนูล็อกเอาต์ไปแล้ว เธอก็จะ แสร้งขอให้อีกฝ่ายเรียกเอกสารจากในเครื่องขึ้นเทียบตรวจ พี่หนูต้องพิมพ์ รหัสผ่านต่อหน้าน้องก็หลายครั้ง และทุกครั้ง หญิงสาวแสดงท่าก้มพิจารณา

แผ่นกระดาษ ทั้งที่แอบถือสมาร์ตโฟนบันทึกภาพเคลื่อนไหวได้หมดจด

น้องก็รอรอกให้ส่งไปตามที่ตัวเองดูคลิปแล้วท่องจำได้ หัวใจสิ้นไหว
ขณะรอการตรวจสอบ ในที่สุด ดิ่งหนอง มีสทินมาแล้วค่ะ!

เดสก์ทอปของหัวหน้ารกเปราะไม่ผิดสภาพห้องและสารรูปของหล่อน
เอง โปรแกรมไลน์ที่ติดตั้งในเครื่องพีซีตั้งแสดงข้อความสุดท้ายที่พี่หมูยัง
ไม่ได้อ่าน

...ก็นับว่าช่วยเท่าที่ช่วยได้ อย่าลืมก่อนล่าสุดที่ยิมไป...

น้องก็ถอนสายตาดอกมาอย่างไม่สนใจ รีบพรมนิ้วค้นหาชื่อไฟล์ใน
ความทรงจำโดยด่วน ครั้นเปิดขึ้นก็พบว่าในไฟล์มีสองชิต ชื่อของน้องก็กับ
คุณฐิตา ผลคือคะแนนรวมของคุณฐิตาเหนือกว่าในระดับที่น้องก็เทียบ
ไม่ได้!

รู้สึกคล้ายยินเสียงหน้าต่างกระจกกระจาย ฝาปูนเปรี้ยวล้น ต่างกัน
เพียงกระสุนสังหารครั้งนี้ทะยานฝังเข้ากลางอกน้องก็

หญิงสาวนั่งอึ้ง ร่างกายละม้ายกลวงโหวง ก่อนจะถูกเติมลงด้วยไอ
ระอุที่ปะทุขึ้นเป็นภาพ...ภาพคุณฐิตานุ่งสั้นเสมอหูทั้งที่หนูไม่ใช่ใบเตย!

‘...น้องก็ น้องก็อยู่ตรงนี้ยังมีอนาคตอีกไกล แผนกเราก็ไม่มีใคร ฐิตา
ตอนนี้ไฟกัศเขาก็เริ่มหายเพราะไปสมัครเรียนโท จบโทก็อาจจะออกไปอยู่ที่
อื่น อีกอย่าง เขาไม่เหมาะจะเป็นระดับหัวหน้าในแผนก เราปกครองดูแล
คน น้องก็ว่าคนเห็นฐิตาแล้วจะรู้สึกว่ามันคือตัวอย่างที่ดีรีเปลา...’

แน่ละ หล่อนไม่ใช่ตัวอย่างที่ดี

แต่หล่อนมี ‘ของดี’!

ในความจริง ถึงน้องก็จะหัวดีกว่า ชงงานฉลุยกว่า แต่คุณฐิตาถือกัน
และถนัด การต้องแก้ข้อผิดพลาดสิบครั้งกว่าจะผ่านไม่ใช่ปัญหา ในเมื่อ
เนือกของเธอสวยให้งานของพี่หมูแล่นสู่สายตาทำนุปรธานได้ง่าย ง่าย
ชนิดที่หัวหน้าของน้องก็ไม่ต้องทำอะไร แถมตอนเดินกลับมาบอกว่า ‘ท่าน
ปรธานเห็นให้เรียบร้อยแล้วค่ะ’ คุณฐิตายังหยิบเอกสารจากเครื่องพิมพ์

เข้าไปให้โดยพี่หมูไม่ต้องออกปากใช้อีกด้วย

ค่าของคนอยู่ที่คนของใคร! ถ้าน้องก็อยากชนะก็ควรต้องหาใครมา
ใช้เป็นตัวช่วยสักคน

ผู้อยู่เบื้องบนที่ทรงอิทธิพลต่อพี่หมูมากกว่าท่านประธาน!

น้องก็กะพริบตา โฟกัสภาพจากรอยกระสุน ลากกลับมาหยุดตรง
สารพันสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่พี่หมูไม่เคยเชื่อใจ แต่ต่อมากลับยึดให้เป็นที่พึ่งที่ระลึก

หวัหวัคิดน้องก็เล่นพลาถัน มันหยุดพร้อมสายตาที่สบเข้ากับไลน์นั้น
อีกครั้ง

“คุณกำยานเป็นเจ้าของนี่ที่พี่หมูขอยืมเงินก้อนโตมาให้สามี่ลงทุนคะ”
น้องก็สรุปข้อความในหน้าต่างโปรแกรมไลน์ที่ได้อ่านวันนั้น “พี่หมูมีปัญห
เรื่องการผ่อนชำระมาพักใหญ่”

“แม่เจ้า นี่หัวของเธอทำด้วยอะไร”

ต่อท่าทางกวนประสาทของไอ้โชคบดี น้องก็เผลอยกไหล่ ซึ่งนับเป็น
กิริยาที่เธอไม่ใคร่กระทำ เพราะไม่สมเป็นกุลสตรี “หัวดีไม่เท่าไร แต่น้อง
ก็เป็นคนโชคดีเพราะทำกุศลไว้มากคะ”

“ถามอีกที นี่หัวของเธอทำด้วยอะไร!” อีกฝ่ายแสวงไล่เสียงสูงเพราะ
ความเชื่อมั่นของเธอ แต่มีเธอที่น้องก็จะสน

“แล้วผู้หญิงหัวดีและโชคดีอย่างน้องก็รู้ได้ในไม่ช้า ว่าคนที่ทรง
อิทธิพลต่อคุณกำยาน ก็คือพี่แก๊งลูกชายของเธอคะ”

“เดี๋ยว” โชคบดีไถลกันลงจากขอบโต๊ะมายืนโชว์หุ่นสูงโปร่ง “อย่า
บอกนะว่าที่เมื่อกี้เธอกลัวพี่หมูจะรู้อดีตของเรา ก็เพราะ...” เจ้าตัวยกนิ้วชี้สอง
ข้างขึ้นแตะกัน

น้องก็ยิ้มเห็นไรฟันขาว “คุณโชคเป็นผู้ชายหัวดีและโชคดี มีโอกาส
เข้ามาช่วยน้องก็ได้ทันเวลา”

เขากลอกตา เงยหน้า “เธอยังไม่ได้ตอบนะว่า หัวของเธอทำด้วย

อะไร”

“คุณโซคเข้าใจถูกแล้วค่ะ นื่องก็เป็นแฟนของพี่เก่ง นื่องที่ทำให้พี่หมุกรองใจจนนื่องก็ได้เข้าวินในปีนั้น ลากยาวมาถึงตอนนี้ แต่คุณโซคคะ ไม่เคยมีความสัมพันธ์ไหนๆ ไม่มีปัญหา...”

“ถ้าพี่หมูรู้ เธอคงต้องเปลี่ยนจากแก้อี้ตัวนี้ไปตก ‘ที่นั่งลำบาก’ แทนสินะ” ไอทีหนุ่มยิ้ม หรีตาเจ้าเล่ห์ ยกไหล่ “เอาเป็นว่าเธอวางใจได้ ฉันจะไม่ปาวประกาศเรื่องของเรากับใคร”

“ถ้าแค่นั้นนื่องก็คงไม่เล่ารายละเอียดมากมายและถึงกับขอร้องตรงๆ”

“หมอดูทำนายว่าฉันจะช่วยกระชับความสัมพันธ์เธอกับแฟนได้ริ้ว”
 คู่สนทนาพูดเหมือนบัน แต่มันโดนใจนื่องก็จั่งเบ้อเริ่ม

“คุณโซค! ที่แท้คุณโซคคือทูตสวรรค์ตัวจริง!” เธอตาโต หูตั้ง
 แต่นายนั้นกลับหน้าเหย “อย่ามาประสาท ฉันจะไปช่วยอะไรเธอได้”
 “ก็หกซ้อ หกซ้อนั่นไงคะ!” เจ้าของเสียงสั้นขึ้นขึ้นบน

โซคบตีแหงนตาม พยายามเพ่งหาอะไรสักอย่างที่ไม่วกเห็น “อะไรหยากไยเกาะหลอดไฟบางๆ?”

“ไม่ใช่ค่ะ!” เธอทำเสียงจ๊กจ๊ก “คุณโซคจะใช้วิธีคลาวด์แมเนจเมนต์ช่วยนื่องก็ยงได้บ้างต่างหาก”

เขาถอยเท้าคล้ายเริ่มขยายต เสียงอธิบายเริ่มแซง “คลาวด์คอมพิวติงแมเนจเมนต์ก็เหมือนทุกคนในบริษัททำงานด้วยคอมพิวเตอร์เดียวกันไงทุกคนกรอกข้อมูลในหน้าจอของตัวเอง จากนั้นข้อมูลทั้งหมดมันก็จะถูกเก็บรวมกันแล้วประมวลผลที่ส่วนกลาง แต่มันจะใช้เว็บเบส...”

“ดะ...เดี่ยวคะ นื่องก็หมายถึงคลาวด์แมเนจเมนต์นั่นะคะ แบบว่า...”
 หญิงสาวขึ้นขึ้นฟ้าอีกครั้ง “คลาวด์-แม-เนจ-เมนต์ คุณโซคบตีจะเป็นทูตมาช่วยนื่องก็ได้ยงไงคะ คุณลุงหมอกก้าซบนื่องก็มาตั้งแต่เมื่อวาน นื่องก็ยอมทำตามทุกรกิริยาทั้งหกซ้อนั่น ขอแค่ให้พี่เก่งกลับมาเป็นแฟนนื่องก็เหมือนเดิมก็พอ”

“แล้วเธอก็เชื่อ?” อีตานั่นเสียงสูง

“ทำไมถึงจะไม่เชื่อ”

โชคไม่ดีเดินมาเอียงหน้าซ้ายขวา สบตาใกล้ๆ คงตั้งใจตรวจสอบเศษเสี้ยวของความกังขาที่อาจซ่อนอยู่ในจิตวิญญาณของน้องก็ แต่แน่นอน ย่อมไม่มี! น้องก็กะพริบตาก็ยิ้มให้ และด้วยอะไรบางอย่าง จู่ๆ แก้มหมอนั้นก็พลันแดงช้ำน ถอนสายตาและโบหน้ากลับไปเร็วๆ กังๆ

“ฉัน...น่าจะรู้ดีอยู่แล้วนี่นะ” คำพูดเหมือนกลบเกลื่อนความคิดอื่น

“นั่นลึคะ” น้องก็งูบงิบ อีตานี้คงแสรังทำเป็นเพ็งเข้าใจ ทั้งๆ ที่รู้ดีมาตั้งแต่ต้น

“งั้นเอาสิ” เขายกนิ้วชี้ มันไม่ดูเรียวนุ่มเหมือนของพีเก่ง แต่บ่งบอกความเป็นตัวเองด้วยแผ่นหนังหยาบกร้าน รอยแผลเป็นเล็กๆ และขนยาวรุงรัง

“บทเรียนข้อที่หนึ่งจากหุตสวรรค์ ตั้งแต่โดนบอกเลิกวันนั้น เธอได้คุยอะไรกับหมอนั้นรึยัง”

น้องก็นิ่งคิดอีตใจ “ยัง”

“ไม่ได้โทร. ไปเลย?”

“ไม่ค่ะ น้องก็ไม่มีเวลา ตอนกลางวันน้องก็ต้องไปขอหมอดูแลสุขภาพวิธีแก้กรรมให้นำพีเก่งกลับมา ตอนเย็นก็ไปบนหัวสารทิศ กว่าจะกลับบ้านก็เหนื่อยแทบขาดใจ ไม่มีเรี่ยวแรงจะโทร. ไปง้อหรอก”

“งั้นวันนี้เธอไม่ต้องไปบนที่ไหน รีบกลับบ้านแล้วโทร. ไปง้อเลย”

“แต่น้องก็...”

“นี่ก็ใกล้เที่ยงแล้ว เอาเป็นว่าเธอเลี้ยงข้าวกลางวันหุตสวรรค์แทนบนบานสักวันก็แล้วกัน โอเค”

น้องก็โอเค แต่คนที่บอกว่าจะโอเคต่างหากที่มีปัญหา

เนื่องจากจะเซ่นหุตสวรรค์ทั้งที หมึงสาวจึงจัดเต็มโดยสั่งอาหารมา

บริการอีตาไซคอปดีถึงที่ห้องประชุม กระนั้น หลังจากเห็นจานอาหารถูก
 ลำเลียงมาเรื่อยๆ ก็วึมกึ่งขมวด คอย้อย หน้ายี้ มีเสียงบ่นท้าวๆ ดังขึ้น
 ตอนหนึ่งก็กำลังดันประตูเปิดนำอาหารเข้ามา

“ไกรวน ปลาหมึกแห้ง ผัดหมี่ซั่ว ขนมเทียน ขนมเซ่ง น้อย่าบอกนะ
 ว่าจะมีข้าวสวยใส่ถ้วยปักตะเกียบเป็นรายการถัดไป?”

“ข้าวสวยใส่ถ้วยปักตะเกียบมาแล้วค่า!” หญิงสาวเจ้ามือวางของลง
 บนโต๊ะ

“ปัดโร!” คนรับถวายเป็นมือขึ้นกุมขมับทั้งสองข้าง “ทำไมไม่เอา
 กระดาษเงินกระดาษทองกับประทัดใส่ถาดตามมาด้วยชะเลยล่ะ”

น้องก็หน้าเหลือ “เออ จริงด้วย”

“ฉันประทัด!” หมอนั้นกระแทกเสียง “จะบ้ารึไง ฉันไม่ใช่เฉิงเอี้ย!”

“ก็ไม่ใช่ละสิคะ ไฉนเอี้ย เทพเจ้าแห่งเงินทองและโชคกลางต้องถวายเป็น
 ด้วยผลไม้ อาหารเจ แล้วก็ขนมสี่สดๆ ต่างหาก ท่านไม่รับอาหารคาวหรือ
 เนื้อสัตว์ น้องก็จำได้หรอกค่ะ”

“แล้วเธอเห็นฉันเป็นอะไรไม่ทราบ”

“ผลไม้ไหว้เจ้าที่มาแล้วค่ะพี่แสบ” รักเรโผล่เข้ามา

ไซคอปดีถึงกับล้าลักขนมเทียน แต่ยังมีสติจำได้

“ขอโทษครับ คุณรักเรีซ่มั้ย” กำลังจะเช็ดปากด้วยหลังดันแขนตาม
 ความเคยชิน แต่ทันนึกได้ เจ้าตัวจึงเอื้อมไปสาวกระดาษทิชชูบนโต๊ะมาซับ
 แทน เผยยิ้ม “ผมไซคอปดีที่เมื่อวานเราคุยกันทางโทรศัพท์นี่ง”

“อ้อ คุณไซคอปดี สวัสดิ์ค่ะ” สาวท่อมเอียงข้าดูจะตาโตยิ่งขึ้นเมื่อเห็น
 เขาเต็มตา อันที่จริงรักเรไม่ใช่คนหน้าแย้ เพียงแต่ไม่รู้จักแต่ง กับยังมี
 ลักษณะของคนไม่มั่นใจตัวเอง ทำให้ดูเก้งก้างไปทุกการเคลื่อนไหว

“ไม่คิดว่าที่น้องก็บอกจะไปสั่งอาหารให้นี่คือจะไปสั่งให้คนอื่นซื้อ
 ขอโทษคุณรักเรด้วยนะครับที่ทำให้ต้องยุ่ง”

“เรียกเรเฉยๆ ก็ได้ค่ะ”

“หนูเร่!” ผู้บังคับบัญชากระซอกเสียงขึ้นนิดหนึ่งอย่างรำคาญ “พี่ชอบใจมากนะคะ นี่เที่ยงกว่าแล้ว หนูรีบไปทานข้าวดีกว่าคะ เตี่ยวงกลับมาไม่ทัน”

โชคบดดิถลิ่งตาใส่คนสั่ง แต่เมื่อรักเร่ทำคอดอกอย่างยินยอม สายตาขณะมองหล่อนตุ้ตะจากไปก็อ่อนลงอย่างสงสาร “เธอไปทำอะไร คุณเร่เขาถึงได้ดูหงอให้ชะชขนาดนั้น”

“รักเร่เป็นเด็กในอาณัติของน้องกินี่คะ”

“แค่นั้น?” คนถามหันไปเลือกชิ้นไก่รวน น้ำเสียงแสดงความไม่เชื่อ-ถือชัดเจน

“รักเร่เป็นเด็กช่วยงานรายวันคะ เธอส่งใบสมัครขอฝึกงานเข้ามาตั้งแต่สามปีก่อน จากนั้นน้องก็ก็ผลักดันจนเธอได้เข้ามาเป็นพนักงานเต็มตัว”

อันที่จริงไม่เชิงอย่างนั้น คนเสนองานคือพี่หมู ทว่าน้องก็ถือว่าเธอควรได้เครดิตจากการติดไฟให้ห้องใหม่โชติช่วงตั้งแต่ต้น

“หนูเร่ หนูโชคดีเพราะพี่ถูกชะตากับหนูจริงๆ ปกติบริษัทไม่ค่อยรับเด็กฝึกงานหรอกนะคะ หนูเข้ามาก็อย่าทำแค่พอฟ่านไปวันๆ เพราะไม่ได้เงิน ค่ะ...บริษัทไม่มีนโยบายให้ค่าตอบแทน พี่ลืมนบอกหนู แต่นั่นแหละ อย่าลืมนะคะว่าเราอยู่แผนกอะไร แผนกเอชอาร์กำหนดนโยบายรับคนคะ ถ้าหนูขยันช่วยแผนก แสดงผลงานดีๆ พี่น้องก็คงช่วยหนูเข้ามาอยู่ประจำได้ไม่ยาก หนูก็เห็นนี่ว่าบริษัทเราขยายเอาๆ”

ด้วยเหตุนี้ สองเดือนแห่งการฝึกงานย่อมผ่านไปด้วยดี ถึงรักเร่จะหัวทึบไปด้วยขี้เลื่อย แต่น้องก็ก็หาทางฝึกสอนจนหล่อนแตกแ่ไปได้...

หมายถึง ส่วนใหญ่เป็นการรวานคุณฐิตาสอนนะ เพราะตลอดเวลาที่นั้น น้องก็มิวัหรรษากับความว่างสบาย จนท้ายๆ เดือนที่สองถึงกับหลอนว่าจะรั้งรักเร่ต่อไปอย่างไรดี ไม่คิดเลยว่าจัน้โชคประจำวันเกิดที่เพิ่งเก็บสตางค์ไปสั่งทำจะให้ผลแรง ยังไม่ทันเริ่มยก วันหนึ่งพี่หมูก็ชะงักมากวั๊กเรียก

‘พี่ว่ารักเร่ทำงานโอเค ได้ข่าวว่าผ่านฝึกงานก็เรียนจบแล้วใช้มัย น้องก็ไม่ต้องถามดูล่ะว่าเขายากทำงานที่นี้ต่อไปรีเปลา บริษัทเรากำลังจะเริ่มโปรเจกต์ใหม่ อาจต้องใช้คนเยอะขึ้น’

‘ขานี้เล่นไปถึงหูเด็กในคาถาของน้องก็ว่า

‘เห็นมัยละคะ เชื่อพี่แล้วดีแน่ พี่จะช่วยพูดกับพี่หมูทุกวันจนแก่จะเบื่อหน้าอยู่แล้ว แต่มันก็เป็นเพราะความขยันของหนูเร่ด้วย ถ้าหนูยังไม่รู้จะไปไหนก็ทำที่นี้ต่อไปเถอะ ถึงตอนนี้จะเป็นคนพนักงานรายวัน แต่อีกไม่นานก็ต้องได้บรรจุ มีเงินเดือนเหมือนพี่ พี่น้องก็ไม่มีทางให้น้องลำบากก็อย่างที่บอก พี่ถูกชะตากับหนูเร่ละคะ’

‘ตอนนั้น แค่ขยับตาหนึ่งครั้ง รักเร่ก็แทบถลาลงไปซบตักน้องก็เนาะ!

‘อย่างไรก็ดี เรื่องเด็กฝึกงานกลายเป็นอีกหัวข้อที่น้องก็หงุดหงิดคุณลลิตา

ไม่รู้หล่อนทำบุญด้วยอะไร บางทีจะมีผึ้งมาสร้างรังที่บ้าน ต้นว่านออกดอกปีละสามสิบสองหน หรือไม้ก็ดอดไปทำจี้ประจำวันเกิดเม็ดเบ้งกว่าน้องก็ ทั้งที่น้องอยู่เฉยๆ บางทีถูกเพื่อนร่วมงานโยนบาปให้ด้วยซ้ำ คุณลลิตากลับยังได้รับกุศลกรรมที่ดีกว่าเสมอ ได้โดยไม่ต้องลงทุนลงแรงอะไรเลย

ก็ใครจะคิด หลังจากน้องก็ยิ้มแก้มปริเพราะมีตัวอ่อนแรงถาวร ปีถัดมาคุณลลิตากลับได้เด็กฝึกงานคนใหม่มาให้ใช้เช่นกัน ที่สำคัญคือเป็นผู้ชายอายุสิบเก้า แต่มีมรดกมากกว่าสิบเท่าที่น้องก็หามาตลอดชีวิต!

น้องนุ้เป็นเด็กฉลาด ขยัน สูง ชาว หน้าตาหล่อราวหลุดมาจากสังกัดพีเอ-ศุภชัย นอกจากจะช่วยงานจนวันๆ คุณลลิตาแทบไม่ต้องทำอะไร พันสองเดือนนั้น สองคนนั้นยังกลายเป็นแฟนกันกะหุงกะหนิง!

ด้วยเหตุนี้ส่วนหนึ่ง ทุกบ้ายแก่น้องก็จึงมีภารกิจสำคัญให้จำตอดจากที่ทำงานก่อนห้าโมงเย็นเสมอ หญิงสาวมักตระเวนไปยังวัดมังกรกมลาวาส วัดพระศรีมหาอุมาเทวี หรือไม่กี่ที่ศาลพระพรหมเอราวัณ ฉวยพื้นที่ซึ่งขอ

พรอย่างมู่นั้น นอกจากพรข้อพิเศษช่วงหลังคือขอให้พี่แกกลับมารักหัวปักหัวปำตามเก่า ข้อเดิมๆ ที่หญิงสาวกล่าวบ่อยๆ ได้แก่

‘คุณพระเจ้าชา ลูกข้างขอให้ได้ดิบได้ดีกว่าหัวหน้ากับเพื่อนร่วมงานทุกคน ขอให้คนพวกนั้นรักลูกข้างมากๆ ถ้ามีการประเมินผลงานก็ขอให้ลูกข้างผ่านข้อกำหนดทุกข้อ ตั้งแต่การเข้างาน-ออกงานตรงเวลา ทำภารกิจที่มอบหมายด้วยความตั้งใจจนสำเร็จลุล่วง ซ้าาา!’

แต่วันนี้ คำที่ทูตสวรรค์แนะนำว่าไม่ต้องเข้าไปขอพรที่ไหน น้องก็จึงกลับถึงบ้านตั้งแต่ฝียังไม่ทันซั๊กผ้าอ้อมตากเสร็จดี

บ้านของน้องก็อยู่ในซอยเล็กย่านเจริญกรุง ซอยชื่อ ‘รักธรรม’ แต่ป้ายสีน้ำเงินเก่าเยินจนอ่านเหมือน ‘รับกรรม’ มากกว่า ชาวซอยเป็นชุมชนที่รักกันมากผิดปกติ สังเกตจากแออัดจนแทบจะซึ่กันหายใจ ตัวบ้านขนาดแมวสกอตทิชโพลด์รุ่นหุตั้งยังไม่ทันดินก็แทบกรีดตายเพราะกลัวที่แคบ เป็นแบบกึ่งปูนกึ่งไม้ กึ่งเก่ากึ่งใหม่ พื้นที่รอบรายอุดมไปด้วยพืชพันธุ์สารพัด

โบราณท่านว่าปลุกมะยมทิศตะวันตกจะช่วยปกป้องจากภูตผี มีคนนิยมชมชอบ ปลุกมะม่วงทิศใต้ ผู้อาศัยจะร่ำรวย ไม่มีใครรังแก ปลุกขนุนทิศเหนือจะมีคนคอยเกื้อหนุน ปลุกมะขามคนเขาจะได้เกรงขาม ป้องกันคดีความ หรืออย่างต้นคูณก็ต้องทางตะวันตกเฉียงใต้

‘นั่นสิคะคุณแม่ แต่ไหนบ้านเรามีแต่ล้มทม สลัดโต ต้นโคก เต่าร้าง แถมยังซ่อนกลิ่น’

‘ชะ! นังลัลล’ นั่นเป็นชื่อที่นางอิงบุญใช้เรียกน้องก็ลูกสาวคนโต ‘แกมันไม่รู้อะไร ก่อนพ่อแกตายเขาบอก รักษาบ้านไว้ให้ดีๆ เหมือนตอนพี่อยู่นะ แม่อิง’

‘แม่’ พูนลาภน้องสาวมีความเห็น ‘เสียงพ่อต้องหวานๆ ยานๆ กว่านั้น เพราะพ่อแกติดสมัยเป็นพระเอกลิเกมา แล้วต้องมีเสียงตอนหมดลมอย่างนี้ด้วย รักษาบ้านไว้ให้ดีๆ เหมือนตอนพี่อยู่นะ แม่อิง อ้อ!’

‘หยุดค่ะ’ น้องก็จำได้ว่าจุนก๊ก ‘คำพูดก่อนตายของคุณพ่อไม่ใช่เรื่อง

ล้อเล่นนะคะ ถ้าจะเลียนแบบก็ต้องใช้เสียงหวานและยานคางกว่านั้น อีกอย่าง ที่คุณพ่อพูด ท่านหมายถึงให้รักษาสภาพความเป็นอยู่ของบ้าน ไม่ใช่ปล่อยให้วัชพืชอับปางคลั่งทั้งหลายขึ้นยั้วเยี้ยอย่างนี้'

'แกนี่มันลูกพ่อ เกิดมาซงกับฉันจริงๆ นังลัค!'

นี่ละ ครอบครัวของน้องก็ ตั้งแต่บิดาผู้เป็นเสมือนเสาหลักของเรือนล้มลง โครงบ้านส่วนอื่นก็แทบทลาย คุณนายอิงบุญเพียรหวานสน่ห์หาเสาใหม่ตามวิธีที่บรรพชนปลูกฝังว่าให้ผลลงทุนสุดคุ้ม แต่สำหรับหญิงแก่ลูกโตเฉียนบรรลุนิติภาวะนั้นนับเป็นภารกิจที่ยากลำบาก หลังกระเบียดกระเสียดใช้เงินเก็บจนร่อยหรอ คุณแม่ของน้องก็ก็ต้องยอมรับว่าจำเป็นต้องเป็นหัวหน้าครอบครัวแบบหัวเดียวกระเทียมลีบ หยิบยืมและรับจ้างทำงานต่างๆ เพื่อนำมาเลี้ยงชีพตนและลูกๆ

ยังนับว่าโชคดี ก่อนบ้านจะถูกยึด น้องก็ก็เรียนจบและหางานได้ หญิงสาวผ่องใสจนได้บ้านสำเร็จ พร้อมๆ กับส่งเสียน้องสาวเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย ส่วนคุณแม่ก็ยังเป็นแม่ครัวในร้านอาหารร้านเดิมต่อไป เจ้านายของคุณแม่ใจดี มักปันอาหารที่เหลือมาให้คนที่บ้านบ่อยๆ

แต่แม่จะเป็นอริชาติบุตรขนาดนี้ น้องก็ยังไม่เคยเป็นที่ถูกใจของคุณแม่ คุณนายอิงบุญมักหาว่าน้องก็เป็น 'ลูกพ่อ' หรือไม่ก็ 'เกิดมาซง' เสมอ ไม่ยอมเรียกน้องว่าน้องก็อย่างที่คุณพ่อฝากฝัง ไม่ต่างกับน้องสาวที่มีใครเข้าหน้ากันกับพี่ ตั้งแต่คุณพ่อจากไปน้องก็ก็มีสภาพคล้ายไส้ติ่งของบ้าน เป็นคนที่ไม่มีใครให้ความสำคัญหรือสนใจว่าจะไปจะอยู่ ไม่มีใครรู้ว่าตกลงเธออายุเท่าไร เพราะไม่เคยมีใครจำได้ว่าเธอเกิดวันไหน ไม่ ทั้งที่ใกล้เข้ามาอีกแค่ไม่กี่วัน

แต่ถึงอย่างนั้นน้องก็ก็ยังรักคุณแม่ เย็นป่านนี้เห็นบ้านเงียบเซียบ คาดว่ามารดาคงยังไม่กลับมาจากงานกีฬานสงสารในจิต คิดเสียดังอย่างนางเอกละครว่า "โอ คุณแม่ขา เมื่อไหร่น้องก็จะทำให้คุณแม่หายเหนื่อยได้นานตั้งเท่าไรที่คุณแม่ทำงานหนักเพื่อพวกเรา..."

ความคิดที่ซังกเพราะเสียงดังข้างรั้ว “นั่งลัด! กลับแต่วัน นี่กว่าเอ็งตามแม่ตามน้องไปชูดหาหอยที่วัดบางตะไคร้ซะอีก!”

น้องก็ปิดตาตบदनตรีศรามาแทบไม่ทัน ไม่อยากหันแต่ก็ต้องหันหาเพราะมารยาทต้องตามแบบที่คุณพ่อปลูกฝังมาล้วนๆ

“เมื่อไหร่เอ็งจะมาตัดหมาม่วยตรงนี้ซะที ข้ายื่นหน้ามาดูไม่ถนัด”

ป่าปริกเป็นเพื่อนบ้านฉบับสู้รู้ กำแพงรอบบ้านแกมีรูเพราะถูกเจ้าของเจาะเพื่อถ้ำมองจนพรุณเป็นตะแกรง ที่ร้ายนักคือปากแกไม่อยู่สุข บ้านไม่ใช่ซีพีหรือทีโอเอ แต่แทบจะตีไข่ใส่ลิ้นเป็นอาชีพหลัก ต่ำแยกกลายเป็นวิโก้ไฮลักซ์ ‘เรื่องจีบๆ’ ไปทันทีที่เจอปาก ‘แกร่งพร้อมลุย’ ของป่า

ไม่ตอบอะไร หญิงสาวเพียงยิ้มให้แล้วก้าวต่อเข้าบ้าน อาบน้ำเสร็จก็ยิงไร่เงาแม่กับน้องสาว ในที่สุดน้องก็จึงหลบเข้าห้องนอนมาจ้องหน้าจอโทรศัพท์มือถือ

เบอร์ของพี่แกง หมายเลขบนหน้าจอโทรศัพท์พลอยดึงภาพแฟนหนุ่มแสดงขึ้นมา

กำยำแก่กว่าน้องก็สองปี แต่เนื่องจากเป็นลูกชายคนเดียวของผู้มีอันจะกิน ชายหนุ่มจึงถูกพะนอนจนติดนิสัยเด็กไม่รู้จักโต เจ้าสำอางและเอาแต่ใจ ตลอดชีวิตเขามีสิทธิ์เลือกได้ ทำอะไรไม่เห็นจริงจัง การที่คนลักษณะอย่างเขายอมโหม่งมาคบน้องก็ ลึกลับๆ แล้วหญิงสาวย่อมรู้ว่าเขาคาดหวังอะไรเป็นสำคัญ อะไรที่เขายังไม่ได้ รัสเซียที่หญิงสาวยังไม่ยอมให้ชิม!

ระยะเวลาปีที่คบกัน น้องก็ใช้ความสามารถผ่อนยาวผ่อนสั้น ปล่อยให้เขาต้องการ หรือให้เขาหวังรสหวาน แต่ทุกสิ่งนั้นมันวันจางไป โดยเฉพาะกับคนใจร้อนที่เคยได้แต่กลับยังไม่ได้ น้องก็เคยคิดว่ามันเป็นช่วงเข้าด้ายเข้าเข็ม ถ้าเธอยอมเสี่ยงใจแข็งต่ออีกนิด สิ่งที่จะพิชิตอาจมากเหมือนถูกรางวัลแจ็กพอต!

แต่ก็นั่นละ อีกด้านของมันคือความยับเยินถ้าเพียงแต่เธอประเมินพลาด และตอนนี้น้องก็รู้สึกเหมือนมันใกล้จะพลาด!

หลังจากทะเลาะกันครั้งสุดท้าย พี่แก่งไม่โทร. หาน้องก็หลายวัน ไฉน
ไปก็ไม่อ่าน ส่วนเพชฌัญญ์นั้นไม่ต้องพูดถึง เขายังคงไม่ยอมรับเธอเป็นเพื่อน!
เหตุผลหนึ่งที่น้องก็ไม่กล้าโทร. ไปก็เพราะกลัวว่าเขาจะไม่รับสาย

ใช่ ถ้าโทร. ไปแล้วพี่แก่งไม่รับสายแล้ว

เสียงสัญญาณโทรศัพท์ดังกรีดความเงียบในบรรยากาศ น้องก็สิ้น
สะท้าน หัวใจลั่นกลองเป็นจังหวะหนักซ้ำ ขณะที่เริ่มรู้สึกว่าจะหายใจ
ไม่ออก ปลายทางก็มีความเปลี่ยนแปลง

มีคนรับสาย!

“พี่แก่งขา น้องก็!...”

อารมณ์ดีใจล้มคว่ำทันทีที่อีกฝ่ายสวนเสียง “โหย้!...โทร. มาใหม่พรุ่งนี้
บ่อยๆ นะยะ พี่แก่งต้องพักยาว เขาเพิ่งออกแรงจนขาตึงงอหักไปสองข้าง!”